

Voor onze kleinkinderen

Pake Eelke vertelt van Jezus

KINDERBIJBEL VOOR DE OUDERE JEUGD

Het Nieuwe Testament - deel 2 - De Messias

Laat de kinderen tot Mij komen (Mattheüs 19 : 14)

daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare;
want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.
2 Korintiërs 4 : 18

Lieve kleinkinderen, deze bovenstaande tekst staat in onze trouwbijbel, die jullie omie en ik kregen, toen wij op 16 oktober 1970 in de Gereformeerde kerk in Loppersum trouwden.

16 oktober 1970

Misschien vinden jullie deze zinnen een beetje moeilijk te begrijpen. Gelukkig is er speciaal voor jonge mensen een 'Bijbel in Gewone Taal'. In die bijbel staat deze tekst als volgt vertaald:

*'De dingen die wij om ons heen zien, zijn niet belangrijk.
Het gaat om de dingen die we nog niet zien.
Want alle zichtbare dingen zullen verdwijnen,
maar de dingen die we nu nog niet zien, zijn eeuwig.'*

Jezus leerde de mensen wat het allerbelangrijkste in je leven is. Dat is niet om ten koste van alles miljonair te worden. Nee, zei Jezus, je moet zelfs niet proberen om rijk te worden. Want aardse rijkdom rot weg of wordt gestolen. Nee, zorg dat je rijk wordt in de hemel. Want hemelse rijkdom verdwijnt nooit, ook al is die nu nog niet zichtbaar. Die kan niet wegrotten of gestolen worden. Laat de hemelse rijkdom het allerbelangrijkste voor je zijn.

Voor onze kleinkinderen.

Deze kinderbijbel voor de oudere jeugd is een heel vrije vertaling van 'De Hillige Histoarje' geschreven door Ulbe van Houten, vanuit de Friese taal in het Nederlands.

Je kunt ook zeggen dat ik veel stukjes tekst van Ulbe van Houten op mijn eigen manier naverteld heb. Ook heb ik stukjes tekst die in deze kinderbijbel staan, overgeslagen en zinnen van mijzelf toegevoegd. Ook heb ik zinnen uit de 'Bijbel in gewone taal' letterlijk overgeschreven.

*Lieve kleinkinderen Klaas, Niels, Meike, Lieke,
Annemijn, Yfke, Anniek en Jonna.*

Toen ik, jullie pake Eelke, heel veel jaren geleden nog voor de klas stond, vertelde ik elke morgen een bijbelverhaal aan mijn leerlingen. Ja, met een verhaal uit de bijbel, daar begon ik op school elke dag mee. Naast de bijbel, gebruikte ik de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' om mij voor te bereiden om een 'spannend' verhaal te kunnen vertellen. Ja, ik probeerde altijd zo spannend mogelijk een verhaal uit de bijbel te vertellen. De kinderen moesten het verhaal mooi vinden, spannend om naar te

luisteren en niet blij zijn dat het uit was, omdat ze het langdradig en saai vonden.

Omdat jullie geen Fries spreken en ook niet verstaan, ga ik proberen om deze kinderbijbel in het Nederlands te vertalen. Ik ga beginnen met het verhaal over de geboorte van de Here Jezus.

Nu jullie vandaag dit eerste boekje krijgen is het Eerste Kerstdag, dinsdag 25 december 2018

Het is ook niet voor niets dat wij nu met elkaar Kerstfeest vieren. Jullie omie en ik vinden dit heel bijzonder en we hopen dat we dit feest nog veel jaren met elkaar mogen vieren.

***Onze vijf jongste kleindochters
Kerstfeest 2017 in Huize Plexat in Musselkanaal***

Maar voordat ik met het vertalen van deze kinderbijbel begin, moeten jullie eerst weten, waarom wij elk jaar weer het KERSTFEEST vieren.

Waarom werd baby Jezus geboren?

Nu, dan moet ik jullie eerst een heel, heel oud verhaal vertellen, dat in de bijbel staat. Het is één van de oudste verhalen op deze wereld. Misschien wel het alleroudste, maar dat weet ik niet.

In het eerste verhaal in de bijbel gaat het er over, dat God de aarde, de zon, de maan en de sterren gemaakt heeft. Ja, het hele heelal.

In dit scheppingsverhaal staat dat God als laatste de mens schiep. De kroon op Zijn schepping. Ja, als laatste kwamen er mensen op deze wereld, mensen zoals jullie, jullie papa's en mama's en omie en ik.

En fijn dat die eerste twee mensen het hier op deze wereld hadden! Je kunt het je niet voorstellen, hoe mooi alles was. Ze hadden nooit honger, leden nooit pijn, wisten niet wat verdriet was. Ik denk, ja ik weet het wel zeker: ze konden niet eens huilen.

Ze waren zo gelukkig, deze twee eerste mensen op deze wereld, Adam en Eva, om reden dat ze niet wisten wat pijn en verdriet was. Zo had God hen gemaakt. Geschapen naar Zijn Beeld, zoals wij vroeger zeiden.

Deze twee eerste mensen op deze wereld mochten alles doen waar ze maar zin in hadden en wat ze maar wilden. Alles? Nee, ook in het paradijs mocht dat niet. In de bijbel staat dat Adam en Eva niet mochten eten van de vruchten van twee bomen. Van alle andere bomen mochten ze wel eten, zo veel als ze maar wilden. De eerste boom, waar ze geen vruchten vanaf mochten plukken heette 'De boom van kennis van goed en kwaad'. En de tweede 'De boom des levens.'

Nu, het was helemaal niet erg, dat ze van deze twee bomen geen vruchten mochten plukken. Er waren zoveel andere bomen, waar ze de heerlijkste vruchten van mochten plukken en eten. Ze hadden de vruchten van deze twee bomen helemaal niet nodig. Nee, er was overvloed aan eten en drinken. En waarom dan van deze bomen vruchten plukken, wat niet mocht van God?

Adam en Eva, ze waren zo gelukkig!

Het verhaal gaat verder.

Op een dag was Eva zonder dat Adam in de buurt was, druk aan het werk, vlakbij 'de boom van kennis van goed en kwaad'.

Nu moeten jullie wel weten, dat in die tijd, in het paradijs, waar Adam en Eva woonden, zij gewoon met dieren konden praten. Met honden en katten en ook met roofdieren, zoals de leeuw en de tijger. Deze roofdieren aten gewoon gras. Een pas geboren lammetje kon rustig spelen, vlak bij een sterke stoere leeuw. De leeuw deed hem geen kwaad, sloeg hem niet dood en at hem niet op.

In het paradijs was de volmaakte vrede.

Terwijl Eva druk bezig was, hoorde zij plotseling de stem van een slang. Verbaasd luisterde zij. Niet omdat de slang tegen haar praatte, maar om wat deze slang tegen haar zei:

‘Eva, weet jij wel waarom jij niet van deze heerlijke vruchten mag eten? Nee? Nu, ik weet het wel. Als jij een vrucht van deze boom eet, dan ben je gelijk aan God. Dan ben jij ook God. Jij weet nu niet wat verkeerde dingen zijn. Jij bent ook nog nooit in je leven boos of verdrietig geweest. Je weet niet eens wat honger en pijn is. Maar, als jij van deze heerlijke vrucht een hapje neemt, dan ben jij gelijk aan God. En dat wil God niet. Daarom heeft Hij het je verboden.’

En Eva? Zonder er goed bij na te denken, wilde zij ook wel zo machtig zijn als God. Dat was toch leuk? En zij plukte een vrucht van ‘de boom van kennis van goed en kwaad’, nam een hap, en

Ik weet het wel en jij niet....

Direct bij het eerste hapje wist ze al: ‘Ik ben ongehoorzaam. Dit had ik nooit, nooit, nooit mogen doen. O, wat heb ik een spijt! En die goede Adam van mij, mijn man, hij weet niet wat verkeerde dingen zijn. En ik nu wel. Maar dat wil ik niet! Ik wil dat Adam gelijk aan mij is. Ook hij moet ongehoorzaam zijn aan God. Dat ga ik nu direct regelen.’

Ze plukte nog een lekkere vrucht van ‘de boom van kennis van goed en kwaad’ en zocht Adam op. Voor de eerste keer in haar leven zag ze dat Adam geen kleren aan had. Ook zij zelf was naakt, ontdekte ze.

Nee, Adam en Eva hadden in het paradijs geen kleren aan. Maar ze schaamden zich niet voor elkaar. Ze wisten niet eens wat dat was, je voor elkaar schamen.

‘Lieve man, lieve Adam, moet je eens kijken, wat voor lekkere vrucht ik gevonden heb. Heerlijk. Proef eens.’

En Adam vroeg niet eens van welke boom deze vrucht afkomstig was. Hij at, omdat Eva dat tegen hem zei. Hij vertrouwde haar toch! Hij wist op dat moment nog niet wat verkeerde dingen doen was.

Maar bij de eerste hap ontdekte ook hij, dat hij geen kleren aan had. Adam en Eva, ze waren allebei naakt. Nu wisten ze het verschil tussen goed en kwaad. Wisten ze ook dat ze naakt waren. Ze schaamden zich voor elkaar.

Diezelfde avond in het paradijs kwam God op bezoek bij Adam en Eva.
'Adam, waar ben je? Waarom hebben jullie je voor Mij verstopt?'
'God, wij zijn naakt. Wij hebben geen kleren aan.'
'Wie heeft jullie laten weten dat jullie naakt zijn?'
'Ja God, nadat wij van de vruchten van 'de boom van kennis van goed en kwaad' gegeten hadden, zagen wij dat we geen kleren aan hadden.'
'Adam waarom heb jij van de vrucht van die boom gegeten?'
'Omdat de vrouw, die ik van U gekregen heb, dat tegen mij zei. Het is haar schuld, dat ik een hapje van die vrucht opgegeten heb.'
'Eva, waarom heb jij van de vrucht van deze boom gegeten?' vroeg God.
'Omdat de slang dat tegen mij zei. Het is zijn schuld.'

Ja, lieve kleinkinderen van ons, zo gaat dat bijna altijd, de schuld aan iemand anders geven, van wat je zelf fout gedaan hebt. Ook vandaag aan de dag gebeurt dat nog steeds. Bij kinderen en ook bij grote volwassen mensen.

Als je iets verkeerd hebt gedaan, dan krijg je straf. Dat geldt voor kleine kinderen, maar ook voor volwassen mensen. Er zijn niet voor niets gevangenis in ons land. Ook Adam en Eva verdienden straf. Ze waren ongehoorzaam geweest aan God. Hadden gedaan wat God hen verboden had.
 Gelukkig staat in dit heel oude verhaal in de bijbel, dat God medelijden kreeg met Adam en Eva. Ze kregen wel straf. Ze mochten niet langer in het paradijs wonen en ze moesten in het vervolg zelfs heel hard werken om aan eten en drinken te komen.

Ze mochten niet langer in het paradijs wonen.

Maar de doodstraf, die ze verdiend hadden, kregen ze niet. ***Nee, die zou later Iemand anders krijgen.***

God beloofde toen al aan Adam en Eva dat Hij later de Messias naar de wereld

zou sturen, die de straf (de doodstraf) zou krijgen, die Adam en Eva hadden verdiend.

Ook de doodstraf, bestemd voor alle mensen die op deze wereld verkeerde dingen gedaan hebben of nu nog steeds doen, zal de Messias krijgen.

Deze belofte van God, voor de eerste keer beloofd aan Adam en Eva, heet de Moederbelofte. Staat in de bijbel in Genesis 3 : 15

En weten jullie wie deze Messias is? Hoe hij heet?

Dat is Jezus, die meer dan 2000 jaar geleden in Bethlehem geboren is.

En elk jaar weer herdenken wij met Kerstmis de geboorte van Jezus. Je kunt ook zeggen dat wij op Eerste Kerstdag Jezus zijn verjaardag vieren.

Dan ga ik nu beginnen met de vertaling van 'De Hillige Histoarje'.

Hoofdstuk 1 De boodschapper van de Koning - Lucas 1 : 5 t/m 80

Toen het Gods tijd was dat de Messias geboren zou worden, dat was in de tijd dat Herodes koning in Judea was, woonde er in een klein stadje in het berglandschap van Judea een priester die Zacharias heette.

Hij was al een man op leeftijd. Zacharias en zijn vrouw Elisabeth waren heel lieve en serieuze mensen, die trouw naar de wetten van Gods geboden leefden. Ze hadden, staat in de bijbel, God lief en dachten elke dag dat misschien deze dag de Messias wel geboren zou worden. God had dat immers zelf beloofd. En wat Hij belooft, dat doet hij. Daar geloofden ze in, ja, dat wisten ze heel zeker.

Twee of drie keer in het jaar werd priester Zacharias opgeroepen om naar de tempel in Jeruzalem te gaan om daar een week lang te werken.

Dat werken bestond vooral uit offers brengen aan de Here God. Weten jullie wel wat een offer brengen precies is? Nu, dan komt een hele familie in de tempel met een schaap of een koe, die dan geslacht wordt. Het is dan een offerfeest waar behalve bidden en God danken, ook heel veel gegeten en gedronken wordt. Ja, een offer brengen is echt een feest van lekker eten en drinken.

Maar, de lekkerste stukjes vlees worden op het altaar verbrand. Die worden aan God geofferd, uit dankbaarheid voor alles wat men van God gekregen heeft.

Arme mensen die geen koe of geit konden betalen offerden vaak een paar goedkope duiven.

In het kleine stadje waar Zacharias en Elisabeth woonden kende iedereen deze al wat oudere mensen. Men had veel respect voor hen. Als iemand de wetten van God in de praktijk bracht, dan waren het deze mensen wel. Nooit deed iemand tevergeefs een beroep op hen.

Maar één ding konden de mensen om hen heen zich niet begrijpen. Waarom

hadden deze mensen geen kinderen gekregen? Was dat een straf van God? Soms roddelden sommige mensen over Elisabeth en zeiden ze stiekem tegen elkaar dat Elisabeth in haar jeugd misschien wel een heel groot kwaad had gedaan en dat ze daarom geen kinderen van God had gekregen.

Van dit geroddel over hen hadden Zacharias en zijn vrouw Elisabeth veel verdriet. Hoe erg dat verdriet was, wisten maar heel weinig mensen. Nee, dat dit verdriet hen overkwam was niet omdat zij meer kwaad hadden gedaan dan andere mensen

In de bijbel staat dat God hen dit ‘kruis’ liet dragen en God geeft aan de mensen geen rekenschap van Zijn daden.

Toen Zacharias en Elisabeth pas getrouwd waren baden ze veel om een zoon. Maar nu ze al zo oud waren deden ze dat niet meer. Het zou immers geen zin meer hebben om nog langer om een zoon te bidden. Het kon nu immers niet meer. Elisabeth was al veel te oud om nog een baby te krijgen. Zacharias en Elisabeth hadden geaccepteerd dat ze geen kinderen zouden krijgen. Maar ze dienden God er niet minder om en hadden Hem ook niet minder lief.

Zacharias en Elisabeth

Op een dag, toen Zacharias weer in Jeruzalem was om in de tempel zijn werk te doen gebeurde er iets bijzonders: hij mocht het wierookoffer brengen op het gouden altaar dat in de tempel in het Heilige der Heiligen stond.

Elk jaar met grote verzoendag werd er geloot wie het Heilige der Heiligen mocht binnengaan. Maar wie één keer dit offer had gebracht, mocht niet weer meeloten. Je mocht dat offer maar één keer in je leven aan God brengen en er waren genoeg priesters die hun leven lang nooit aan de beurt kwamen.

Ook Zacharias, zo oud als hij was, had dit nog nooit gedaan en soms dacht hij dat dit niet voor hem weggelegd was. Nooit zou hij een zoon hebben, zoals de andere priesters en nooit zou hij in het Heilige der Heiligen het grote offer op mogen dragen aan de Here God.

Hij kon het dan ook bijna niet geloven toen zijn naam omgeroepen werd. Hij was aan de beurt! Met een blij en dankbaar hart liep hij door de hoge poort die toegang gaf tot het Heilige der Heiligen, naar het gouden altaar.

Stil en bedeesd deed hij zijn heilig werk en met de blauwe wierookvlam ging zijn gebed omhoog. Het gebed voor zijn volk en ook om de komst van de beloofde Messias. Nog nooit had hij zo intens gebeden als op deze blijde dag...

Terwijl Zacharias, klaar met zijn werk, nog één keer naar het gouden altaar keek dat hij nooit weer zou zien, bestierf hij het bijna van schrik.

Voor hem, in de schemerige kamer stond in blinkend witte kleren een engel.

Hij kreeg en brok in de keel en zijn handen trilden.

‘O Here God’, dacht hij, ‘nu was ik zo blij en ik dacht dat u, God, niet boos op mij zou zijn. Maar nu stuurt u een engel om mij te straffen voor mijn zonden.’

Het kwam niet in Zacharias op, dat de engel, die aan de rechterkant van het altaar stond (*aan de genade kant volgens de priesters*) ook wel eens een goede boodschap zou kunnen hebben. Nee, Zacharias wist op dat moment heel zeker dat hij door de engel gedood zou worden.

Maar de engel begon heel vriendelijk tegen hem te praten. ‘Zacharias, wees niet bang, want jouw bidden is verhoord: Elisabeth, jouw vrouw zal in verwachting raken. Ja, ze zal een zoon krijgen en je moet hem de naam Johannes geven. Niet alleen Elisabeth en jij zullen heel erg blij met hem zijn, nee, heel veel mensen in Israël zullen later als hij volwassen is naar hem toegaan, naar hem luisteren, tot geloof komen en zich door hem laten dopen. Jouw zoon zal groot zijn voor de Here God. Hij zal geen wijn of sterke drank drinken. De Heilige Geest zal in hem zijn. *Jouw zoon zal later aan alle mensen vertellen dat de door God beloofde Messias is gekomen.*’

En Zacharias? De oude priester stond als aan de grond vastgenageld.

Wat een mooie woorden. Hij liet het op zich inwerken. Wat klonk dit mooi.

Elisabeth en hij zullen een zoon krijgen, die zelfs een Nazireeër Gods zal zijn.

Een profeet, die aan alle mensen het grote nieuws van de komst van de Messias zal gaan vertellen.

Elisabeth zal een zoon krijgen...

‘Zacharias, jij zult blij zijn,’ zei de engel...

Wie zou niet blij zijn als hij zulke mooie woorden hoort! Maar dit kon natuurlijk

niet. Dit was onmogelijk! Elisabeth was veel te oud om nu nog een baby te krijgen. Blij zijn? Nee, Zacharias kon het blijde nieuws niet geloven. Tegen de engel zei hij dan ook: 'Hoe kan ik nu weten dat het waar is wat u tegen mij zegt? Ik ben een oude man en ook mijn vrouw is ook al op leeftijd. Dit kan immers niet waar zijn!'

Waarop de engel antwoordde: 'Mijn naam is Gabriël, ik ben de engel die altijd dichtbij God is. En nu heeft God mij naar jou gestuurd om je dit goede nieuws te vertellen. Maar jij Zacharias, jij gelooft niet wat ik jou van God moest zeggen. Daarom zul je niet meer kunnen praten tot de dag dat de baby geboren is.'

Toen Zacharias weer om zich heen durfde kijken was de engel verdwenen. Het gouden altaar stond er nog, net zoals eerder. De walm van de wierook hing nog in het vertrek. De zeven kleine lampen brandden. Maar het was net alsof Zacharias nog steeds de stem van de engel hoorde en hij het hemels licht nog steeds zag. Maar nu twijfelde hij niet meer. Nee, Elisabeth en hij zouden samen een zoon krijgen die de heraut van de Messias zou zijn, van de komende koning in Israël. Hoe kon het toch dat hij niet direct deze blijde boodschap van de engel geloofd had? En hij was nog wel een priester...

Buiten op het plein stonden veel mensen te wachten tot Zacharias weer naar buiten zou komen. Nadat een priester in het Heilige de Heiligen een offer aan God had gebracht ging hij altijd het volk zegenen.

Wat duurde het vandaag toch lang voordat de priester weer naar buiten kwam. Veel mensen werden gewoon ongerust. Zou hem daarbinnen iets ergs zijn overkomen? Een zondig mens zo dicht bij die strenge en machtige God. Kon dat wel ooit goed gaan?

Eindelijk ging de deur open en liep Zacharias naar het podium. Even later toen hij vanaf het podium al die mensen op het plein zag staan gingen zijn armen omhoog en wilde hij de zegenbede van God uitspreken. Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid.

Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid.

Zacharias voelde dat hij niet meer kon praten.

Met een hoogrode kleur liet hij zijn armen zakken. Hij wees naar zijn mond. Het teken waarom Zacharias gevraagd had was hem gegeven. Een teken, dat ook tegelijkertijd zijn straf was.

Rechtop en met een blijde glimlach op zijn gezicht liep Zacharias tussen de mensen door. De mensen lieten hem gaan. Ze vroegen hem niets, maar ze begrepen wel dat er tijdens het offeren in het Heilige der Heiligen iets met Zacharias gebeurd was. Dit was niet niks. Gezond was hij het Heilige der Heiligen binnengegaan en stom kwam hij weer tevoorschijn. Hij kon geen woord meer zeggen.

Nee, het was niet gemakkelijk om een priester van zo'n machtige God te zijn. En dan Zacharias zijn gezicht. Dat hij nu zo blij keek, dat was nog het meest wonderbaarlijke. Onbegrijpelijk.

Toen de week voorbij was, dat Zacharias in de tempel moest werken, liep hij zo snel hij kon naar huis. Ja, hij wilde zijn vrouw Elisabeth alles vertellen. Jammer dat hij dat nu niet met zijn mond kon doen. En zou ze het geloven? Hij was geen engel in blinkend witte kleren.

Maar toen hij op een houten tafeltje met donkere bijenwas erop het hele verhaal opgeschreven had, lachte Elisabeth blij. Ze geloofde alles.

Zij vroeg niet: 'Hoe kan dit nu?'

Zij zei niet: 'Ik ben al veel te oud om kinderen te krijgen.'

Nee, Elisabeth wist dat God wonderen kon doen. Zij twijfelde geen moment.

Maar daarom was alles wel groot, vreemd en heel wonderbaarlijk.

Elisabeth voelde dat zij zich moest voorbereiden op alles wat er zou gaan gebeuren.

Vijf maanden lang hadden Zacharias en Elisabeth geen contact met hun burens, familie of vrienden. Dit geheim was te groot, te heerlijk om er nu al met iemand over te praten. Als het zo ver was, dan zouden de mensen het wel zien.

Gedurende deze blijde weken ging er geen dag voorbij dat Elisabeth God niet dankte. Hij had ervoor gezorgd dat de mensen haar niet langer zouden verachten omdat ze geen kinderen had gekregen.

Zes maanden nadat de engel Gabriël bij Zacharias was geweest, kwam hij weer vanuit de hemel naar de aarde.

Nadat hij aan Zacharias de geboorte van de heraut aangekondigd had, ging hij nu de geboorte van de Koning zelf aankondigen.

Deze keer ging hij niet naar Jeruzalem, niet naar de tempel. De engel Gabriël ging naar Galilea. Naar het 'Galilea van de heidenen', zoals de Farizeeërs deze provincie verachtelijk noemden. Daar in het kleine stadje Nazareth ging hij naar een heel gewoon meisje dat Maria heette en dat verloofd was met een

timmerman. En dit meisje Maria, ja zo groot en onbegrijpelijk zijn de wegen van God, dit jonge meisje zou de moeder worden van de beloofde Messias.

Toen Maria de engel Gabriël bij de deur van haar huis zag aankomen, schrok zij niet zo erg als Zacharias dat gedaan had. Nee, zij dacht niet als eerste aan straf en oordeel. Natuurlijk keek ze wel heel vreemd op toen ze de engel zag.

De engel zei: 'Ik groet je, Maria. God heeft jou uitgekozen.'

'Uitgekozen?' vroeg Maria, nu toch wel een beetje geschrokken.

'Uitgekozen, waarvoor?'

Toen zei de engel tegen Maria: 'Je hoeft niet bang te zijn Maria, God zal altijd bij jou zijn. Ja, God heeft jou uitgekozen voor iets heel moois. Jij zult een baby krijgen. Een jongetje. Jij moet hem de naam Jezus geven.'

Gegroet Maria, wees niet bang...

Jouw zoon zal een groot man worden en de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden. En God de Heer zal hem de troon van zijn vader David geven. Tot in eeuwigheid zal hij koning zijn over het volk van Jacob en aan zijn koningschap zal geen einde komen.'

Stil stond Maria daar. Diep in gedachten. Ze begreep dat vanaf nu alles anders zou zijn. Ze zou moeder worden en haar kind zou tegelijkertijd ook de zoon van God zijn. Het was te groot om te begrijpen. Zoiets als dit kun je alleen maar geloven. Maar er was één ding dat ze nu wel moest vragen want ze was nog niet met Jozef getrouwd.

Heel timide en met grote eerbied vroeg ze: 'Hoe kan ik nu een baby krijgen, nu ik nog niet getrouwd ben? Hoe kan ik nu zwanger worden?'

De engel antwoordde: 'De heilige Geest zal bij je komen. En door de kracht van de allerhoogste God zal je zwanger worden. Daarom zal jouw kind bij God horen en zal hij Zoon van God genoemd worden. En zie, ook jouw oude nicht Elisabeth is in verwachting. Laat dat een teken voor jou zijn dat alles wat ik je verteld heb, ook echt zal gebeuren. Voor God is niets onmogelijk.'

Maria boog haar hoofd en zacht sprak ze de woorden: 'Ik wil God dienen. Laat er met mij gebeuren, wat u gezegd hebt.'

Toen zag ze de engel de kamer uitgaan en bleef ze alleen achter. De hele dag terwijl ze stilletjes haar gang ging, moest ze steeds maar weer denken aan wat de engel tegen haar gezegd had. Zo onbegrijpelijk en tegelijkertijd wat haar te wachten stond ook zo heerlijk. Haar kleine baby, haar zoon zou ook de Zoon van God zijn. Haar kind en tegelijk ook haar Heer.

Ineens besepte ze dat het niet alleen vreugde zou zijn. Zouden de mensen haar geloven wanneer ze vertelde dat haar baby de Zoon van God zou zijn?

Zouden de mensen niet veel eerder denken dat zij haar verloofde Jozef had bedrogen? Dat ze het bed had gedeeld met een andere man?

En nu ze er verder over nadacht besepte ze ineens dat ze dit nooit aan een ander zou kunnen vertellen. Dit geheim was te teer, ja te heilig om het aan iemand anders te vertellen. Dan moesten de mensen maar over haar gaan roddelen. Dat zou ze voor haar baby over hebben. En haar verloofde Jozef? Jozef met wie ze binnenkort zou trouwen.... Nee, zelfs tegen hem zou ze dit geheim niet kunnen zeggen. Dit was iets tussen God en haar, te diep voor mensenwoorden. Dit was wel heel, heel moeilijk.

Zij hield van Jozef en Jozef hield van haar. Maar wat zou hij wel niet denken, als hij te weten zou komen dat zij in verwachting was, nog voordat ze getrouwd waren? Maar één ding wist ze zeker. Jozef zou haar **niet** ten schande maken en haar **niet** naar de rechtbank brengen. Nee, daar kende ze Jozef te goed voor.

Maar zou God ook niet zijn engel naar Jozef kunnen sturen, die hem dan alles zou uitleggen? Ja, daar ging ze om bidden. In ieder geval moest ze nu alles

accepteren, het overgeven en erop vertrouwen dat wat dit groot geheim betreft, God alles ten goede zou doen keren.

En dan: Had de engel niet gezegd dat haar oude nicht Elisabeth ook in verwachting was? Nu, dan moest ze daar naar toe. Misschien was haar nicht wel de enige vrouw die haar zou begrijpen en die met haar over de komende baby zou kunnen praten. Dan zou er tenminste één persoon zijn die haar zou begrijpen en haar ‘verhaal’ zou geloven. Ja, God wist wel hoe zwaar dit geheim Maria op de maag lag. En Hij zelf zorgde er voor dat Maria een vertrouwenspersoon in haar nicht Elisabeth zou krijgen.

Al een dag later nam Maria afscheid van haar huisgenoten en van haar verloofde Jozef en ging ze op weg naar het bergland van de provincie Judea, naar de stad waar Zacharias en Elisabeth woonden.

Toen zij na een lange reis op de deur van het kleine huis van Zacharias en Elisabeth aanklopte, wist Maria nog niet wat ze zou moeten zeggen. Maar toen Zacharias de deur opende en Maria even later op haar nicht toeliep, zag ze dat ze niets meer behoefde te zeggen. Nee, de oude vrouw Elisabeth straalde van geluk. Bij het zien van Maria voelde Elisabeth haar baby in haar buik bewegen. Elisabeth riep luid: ‘Gezegend ben jij Maria, meer dan alle andere vrouwen op deze wereld. Ook de baby die je krijgt zal gezegend zijn. Wat overkomt mij nu de moeder van mijn Heer bij mij op bezoek komt?’

De moeder van mijn Heer komt bij mij op bezoek

Maria werd er stil van. Elisabeth wist alles al. Ze hoefde zelf niets meer uit te leggen. En ineens viel alle vermoeidheid van haar af. De vermoeidheid van de lange reis, de zorg om Jozef, alle angst voor wat de mensen over haar zouden zeggen. Een grote blijdschap voelde zij van binnen in zich. Nu kon ze niet langer haar mond dichthouden. Als vanzelf kwamen de woorden over haar lippen. Zij zong een loflied ter ere van God, die grote dingen aan haar gedaan had. Die Zijn belofte aan het volk Israël nu waar ging maken. De reeds heel veel eeuwen geleden beloofde Messias zou nu geboren worden.

Drie maanden lang bleef Maria logeren bij Zacharias en Elisabeth. Toen moest ze weer terug naar huis, want de baby van Elisabeth zou geboren worden.

Terug in Nazareth kon het natuurlijk geen geheim blijven dat Maria in verwachting was. Er werd flink geroddeld. Ook Jozef kreeg op deze manier te horen dat zijn verloofde zwanger teruggekomen was uit het bergland van Judea. En toen bleek hoe groot en diep zijn liefde voor Maria was. In plaats dat hij ruzie ging maken en Maria ter verantwoording riep, was hij van plan om stiekem weg te gaan naar een andere stad en om zo alle schuld op zich te nemen. Dan zouden de mensen over hem gaan roddelen in plaats van over Maria. Maar op een nacht, nog voordat hij was weggegaan, verscheen hem een engel in een droom die tegen hem zei dat hij met Maria moest gaan trouwen omdat zij hem niet ontrouw was geweest. Ook vertelde de engel aan Jozef dat Maria moeder zou worden van Gods eigen Zoon. Jozef geloofde wat de engel hem in een droom vertelde.

Een engel verscheen Jozef in een droom.

Kort daarna trouwden Jozef en Maria. Nu was alles weer goed tussen hen beiden. Samen deelden ze de vreugde over de baby die zou komen en ook droegen ze samen de smaad van de mensen.

Het nieuws dat de oude mensen Zacharias en Elisabeth nog een baby hadden gekregen vloog als lopend een vuurtje over het bergland van Judea. In alle dorpen en steden spraken de mensen hierover. Deze baby moest wel een heel bijzonder kind zijn. Ja, zonder twijfel zou dit jongetje later een groot profeet worden. Dat kon niet anders. Had zijn vader in de tempel bij het reukofferaltaar niet een bijzonder gezicht gezien? En was hij toen niet zo geschrokken, dat hij zelfs niet meer kon praten!

Nu moeten jullie weten dat elke baby in Israël, een jongetje dan, op de achtste dag van zijn leven besneden moest worden. Dat is een kleine operatie, die de vader met een mes moest doen. De hele familie was daar dan getuige van. Men maakte daar een groot familiefeest van. Ook voor deze baby van Zacharias en Elisabeth was de hele familie en ook veel vrienden en bekenden op bezoek gekomen. O, wat was iedereen blij met en ook voor deze oude mensen. Ze gunden het hen zo. Toch nog vader en moeder worden, terwijl ze al zo oud waren. Een wonder!

Een wonder!

Sommigen van de aanwezigen schaamden zich een beetje, om reden dat ze vroeger stiekem Elisabeth vals beschuldigd hadden. Ja, er moest toch een reden geweest zijn, waarom Elisabeth nooit zwanger werd...

Ook zou de baby op deze achtste dag een naam krijgen. Natuurlijk, iedereen wist al wel hoe de baby zou gaan heten. Zacharias natuurlijk, naar zijn vader. Maar toen iemand dat tegen Elisabeth zei, schudde deze oude vrouw haar hoofd. 'Nee,' zei ze, 'de baby moet Johannes heten.'

Nu, dan was er wel een steekje los, aan zo'n oude vrouw. De naam Johannes kwam immers in de hele familie niet voor. En moest je haar zien kijken. Ze

glimlachte erbij, terwijl ze nog een keer zei: ‘Johannes moet ons kind heten, want de Heer is genadig.’

‘Ja, dat weten we wel,’ zei één van de vrouwen.

‘We gaan het zelf wel aan Zacharias vragen. Wedden dat hij zijn eigen naam aan zijn zoon wil geven?’

En allemaal stonden ze even later om de oude man heen.

Zacharias pakte zijn schrijftafeltje en het stokje waarmee hij in de bijenwas schreef.

Nu kwam het en heel nieuwsgierig keken een paar vrouwen over de schouder van Zacharias mee. Wat schreef hij?

‘Johannes is zijn naam.’

De mensen keken elkaar verbaasd aan.

Maar nog voordat ze bezwaar konden maken, sprong Zacharias overeind.

Het schrijftafeltje viel uit zijn handen op de grond.

Niet erg, want alle mensen hoorden Zacharias schreeuwen: ‘Wis en waarachtig! Hoe zou onze zoon anders heten dan Johannes? De engel heeft het immers zelf tegen mij gezegd!’

Ja, Zacharias kon plotseling weer praten. Als een profeet, wij zouden nu zeggen als een dominee, begon hij God te loven en te prijzen.

Iedereen luisterde verbaasd hoe hij vertelde over God, die grote dingen ging doen. En over zijn zoon Johannes, die daarvan zou mogen getuigen, als hij volwassen zou zijn. Ja, Johannes zou aan alle mensen mogen vertellen, dat de Messias op deze wereld was gekomen om de mensen te redden en te bevrijden van hun vijanden. Johannes zal een profeet van de allerhoogste God zijn, die de weg klaar gaat maken voor de Messias. God houdt zoveel van de mensen, dat Hij het hemelse licht, de Messias, naar de mensen zal sturen.

Die avond, toen alle gasten weer vertrokken waren en het weer stil was geworden in het priesterhuis, dankten Zacharias en zijn vrouw Elisabeth de Here God voor alles wat zij gekregen hadden. Ze vergaten ook niet om te bidden voor dat andere kind, dat komen zou: De zoon van Maria, die tegelijkertijd de Zoon van God was.